

Vaatimukset

Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

- pääasiallisesti kumoaa SMHV:n valituslautakunnan riidanalaisen päätöksen asetuksen N:o 207/2009 51 artiklan 1 kohdan b alakohdan nojalla
- toissijaisesti kumoaa SMHV:n valituslautakunnan riidanalaisen päätöksen asetuksen N:o 207/2009 51 artiklan 1 kohdan c alakohdan nojalla
- joka tapauksessa määrää, että kantajan oikeudenkäyntikulut on korvattava kokonaisuudessaan tai ainakin jaettava kokonaisuudessaan.

Kanneperuste

- Asetuksen N:o 207/2009 51 artiklan 1 kohdan b ja c alakohtaa on rikottu.

Kanne 10.7.2017 – Portigon v. SRB

(Asia T-420/17)

(2017/C 277/81)

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Asianosaiset

Kantaja: Portigon AG (Düsseldorf, Saksa) (edustajat: asianajajat D. Bliesener ja V. Jungkind)

Vastaaja: yhteinen kriisinratkaisuneuvosto (SRB)

Vaatimukset

Kantaja vaatii unionin yleistä tuomioistuinta

- kumoamaan vastaajan 11.4.2017 antaman päätöksen yhteiseen kriisinratkaisurahastoon vuonna 2017 maksettavien ennakkollisten vakaumaksujen laskemisesta (SRB/ES/SRF/2017/05) kantajaa koskevilta osin; ja
- velvoittamaan vastaajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kanteensa tueksi kantaja vetoaa seitsemään kanneperusteeseen.

1) Ensimmäinen kanneperuste, joka perustuu asetuksen (EU) N:o 806/2014⁽¹⁾ 70 artiklan 2 kohdan 1–3 alakohdan, kun niitä luetaan yhdessä täytäntöönpanoasetuksen (EU) N:o 2015/81⁽²⁾ 8 artiklan 1 kohdan b alakohdan ja direktiivin 2014/59/EU⁽³⁾ 103 artiklan 7 kohdan kanssa.

- Kantaja väittää, että vastaaja teki virheen, kun katsoi kantajan maksuvelvolliseksi rahaston osalta, vaikkei asetuksessa (EU) N:o 806/2014 eikä direktiivissä 2014/59/EU aseteta kriisinratkaisun kohteena oleville laitoksille pakollista maksuvelvollisuutta. Kantaja katsoo, että SEUT 114 artiklassa kielletään vakaumaksujen määrääminen kantajan kaltaisille laitoksille, joiden jäljelle jäänyt liiketoiminta on kriisinratkaisun kohteena. Edellytykset toimien toteuttamiselle SEUT 114 artiklan 1 kohdan nojalla eivät kantajan osalta täyty. Velvollisuus vakaumaksun maksamiseen on lisäksi ristiriidassa SEUT 114 artiklan 2 kohdan kanssa.
- Kantaja väittää, että vastaaja teki virheen, kun katsoi kantajan maksuvelvolliseksi rahaston osalta, sillä kyseinen laitos ei ollut riskialtis, kriisinratkaisu asetuksen (EU) N:o 806/2014 nojalla oli poissuljettu eikä kyseisellä laitoksella ollut merkitystä rahoitusjärjestelmän vakauden kannalta. Kantaja katsoo, että tällainen velvollisuus olisi ristiriidassa direktiivin 2014/59/EU 103 artiklan 7 kohdan a, d ja g alakohdan kanssa.
- Kantaja väittää, ettei se ole harjoittanut vuoden 2012 alun jälkeen uutta liiketoimintaa ja että se on kriisinratkaisun kohteena Euroopan komission tukipäätöksen seurauksena. Pääosa kantajan jäljellä olevista veloista on vakuutena toiselle oikeudenhaltijalle, jolle liiketoiminnan mahdollisuudet ja riskit ovat siirtyneet.

- Delegoitu asetus (EU) 2015/63⁽⁴⁾ on ristiriidassa SEUT 114 artiklan ja direktiivin 2014/59/EU 103 artiklan 7 kohdan kanssa, sillä kyse on vakaumaksun laskentaan liittyvästä keskeisestä osasta (SEUT 290 artiklan 1 kohdan toinen virke). Vastaajalle ei myöskään olisi pitänyt siirtää lisää riski-indikaattoreita (SEUT 290 artiklan 1 kohta).
- 2) Toinen kanneperuste, joka perustuu Euroopan unionin perusoikeuskirjan (perusoikeuskirja) 16 artiklan ja 20 artiklan rikkomiseen, sillä kun otetaan huomioon kantajan erityistilanne verrattuna muihin kyseisen maksun osalta maksuvelvollisiin luottolaitoksiin, kyseinen päätös on ristiriidassa yleisen yhdenvertaisuusperiaatteen kanssa. Kantaja katsoo lisäksi, että päätöksellä puututaan kohtuuttomalla tavalla sen elinkeinovapauteen.
- 3) Kolmas (toissijainen) kanneperuste, joka perustuu asetuksen (EU) N:o 806/2014 70 artiklan 2 kohdan, kun sitä luetaan yhdessä direktiivin 2014/59/EU 103 artiklan 7 kohdan kanssa, rikkomiseen, sillä vastaaja ei virheellisesti sulkenut vakaumaksun suuruutta laskiessaan kantajan taseeseen kirjattua riskitöntä toimintaa riippumattomana omaisuudenhoitajana (Treuhand) maksun määräämisen kannalta merkityksellisten velkojen piiriin ulkopuolelle.
- 4) Neljäs (toissijainen) kanneperuste, joka perustuu asetuksen (EU) N:o 806/2014 70 artiklan 6 kohdan, kun sitä luetaan yhdessä delegoidun asetuksen (EU) N:o 2015/63 5 artiklan 3 ja 4 kohdan kanssa, rikkomiseen, koska vastaaja laski kantajan vakaumaksun virheellisesti bruttoperusteisesti johdannaissopimusten osalta.
- 5) Viides (toissijainen) kanneperuste, joka perustuu asetuksen (EU) N:o 806/2014 70 artiklan 6 kohdan, kun sitä luetaan yhdessä delegoidun asetuksen (EU) N:o 2015/63 6 artiklan 8 kohdan a alakohdan kanssa, rikkomiseen, koska vastaaja piti maksua määrittäessään kantajaa virheellisesti uudelleenjärjestelyn kohteena olevana laitoksena ja koska delegoidun asetuksen (EU) N:o 2015/63 6 artiklan 5 kohdan c alakohdan mukainen riski-indikaattori olisi pitänyt ottaa huomioon vähimmäisarvona.
- 6) Kuudes kanneperuste, joka perustuu perusoikeuskirjan 41 artiklan 1 kohdan ja 2 kohdan a alakohdan rikkomiseen sillä perusteella, ettei kantajalle annettu tilaisuutta tulla kuulluksi.
- 7) Seitsemäs kanneperuste, joka perustuu perusoikeuskirjan 41 artiklan 1 kohdan ja 2 kohdan a alakohdan rikkomiseen sillä perusteella, että päätös oli riittämättömästi perusteltu.

⁽¹⁾ Yhdenmukaisten sääntöjen ja yhdenmukaisen menettelyn vahvistamisesta luottolaitosten ja tiettyjen sijoituspalveluyritysten kriisintarkkaisuun varten yhteisen kriisintarkkaisuunmekanismin ja yhteisen kriisintarkkaisuunrahaston puitteissa sekä asetuksen (EU) N:o 1093/2010 muuttamisesta 15.7.2014 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 806/2014 (EUVL 2014, L 225, s. 1).

⁽²⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 806/2014 yhdenmukaisista soveltamisedellytyksistä yhteiseen kriisintarkkaisuunrahastoon suoritettavien ennakkolistien vakaumaksujen osalta 19.12.2014 annettu neuvoston täytäntöönpanoasetus (EU) 2015/81 (EUVL 2015, L 15, s. 1).

⁽³⁾ Luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytys- ja kriisintarkkaisuunkehyksestä sekä neuvoston direktiivin 82/891/ETY, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 2001/24/EY, 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2005/56/EY, 2007/36/EY, 2011/35/EU, 2012/30/EU ja 2013/36/EU ja asetusten (EU) N:o 1093/2010 ja (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta 15.5.2014 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2014/59/EU (EUVL 2014, L 173, s. 190).

⁽⁴⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/59/EU täydentämisestä kriisintarkkaisuun rahoitusjärjestelyihin etukäteen suoritettavien rahoitusosuuksien osalta 21.10.2014 annettu komission delegoitu asetus (EU) 2015/63 (EUVL 2015, L 11, s. 44).

Kanne 3.7.2017 – Capo d’Anzio v. komissio

(Asia T-425/17)

(2017/C 277/82)

Oikeudenkäyntikieli: italia

Asianosaiset

Kantaja: Capo d’Anzio SpA (Anzio, Italia) (edustaja: asianajaja S. Carloni)

Vastaaja: Euroopan komissio